

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 116

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1868,

Τμητὴ ἑτησία, λ. 50
ἑκαστ. φύλ. 5

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ.

- Ἐπτά εἶδη συντροφῶν πρέπει ν' ἀποφεύγετε.
- 1) Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι περιπαίζουσι τοὺς γονεῖς τῶν, ἢ παρακοῦουσι τὰς διαταγὰς τῶν.
 - 2) Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μνηστρίζουσι τὴν θρησκείαν.
 - 3) Ἐκείνους, ὅσοι μεταχειρίζονται βλαστημίας ἢ ἀχρείας λέξεις.
 - 4) Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀπίστοι, ἀπουσιάζουσι ἀπὸ τῆ σχολεῖον χωρὶς εὐλογον αἰτίαν καὶ περνοῦν τὸν καιρὸν τῶν εἰς ἀργίας.
 - 5) Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι φιλονεικοὶ καὶ ἔρχονται εἰς λογομαχίας καὶ ῥήϊν μὲ ἄλλους.
 - 6) Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι δεδομένοι εἰς τὸ ψεῦδος ἢ τὴν κλοπὴν.
 - 7) Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι σκληροὶ — οἱ ὅποιοι εὐρίσκουσι εὐχαρίστησιν τυραννοῦντες καὶ βλάπτοντες ζῶσα καὶ ἔντομα, καὶ ληστεύοντες τὰ αὐτὰ ἢ τοὺς νεοσσὸς τῶν πτηνῶν κλ.
- Ἀπὸ τὴν συντροφίαν ἔλων τούτων πρέπει νὰ φεύγῃ μακρὰν τὰ φρόνιμα παιδιὰ διότι ἂν συναναστρέφονται μὲ τοὺς τοιούτους ταχέως θὰ γείνωσι καὶ αὐτὰ καθὼς αὐτοὺς «ὁ σύντροφος τῶν ἀφρόνων θέλει καταστραφῆ,» λέγει ἡ Γραφή.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗΛΟΝ.

Ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Γουλιέλμου εἰργάζετο πρωτὰν τινα εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐνῶ αὐτὸς ἐκάθητο ἀντικρυ καὶ τὸν παρετήρει μὲ προσοχὴν πῶς ἔρχετο τὰ ξύλα.

Μετ' ὀλίγον ὁ πατὴρ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸν κόλπον του ἓν ὠραῖον κόκκινον μῆλον καὶ τὸ ἐπέσπερεν εἰς τὸν μικρὸν Γουλιέλμον, λέγων, «Λάβε καὶ φάγε το διὰ τὴν εὐταξίαν σου.»

Ἄλλ' ὁ Γουλιέλμος χωρὶς νὰ κινήσῃ καὶ τὸ χέρι του διὰ νὰ λάβῃ τὸ μῆλον, ἀπεκρίθη, «Ἡ μήτηρ μου δὲν μὲ ἐπιτρέπει νὰ φάγω παρὰ ἓν μόνον μῆλον πᾶσαν πρωτῆ.»

Ὁ Γουλιέλμος ἦτο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κακοδιάθετος, ἢ δὲ μήτηρ του τὸν παρήγγειλε νὰ τρώγῃ δύο μόνον μῆλα τὴν ἡμέραν. Ἐν τῷ πρωτῷ καὶ ἄλλο μετὰ τὸ μεσημέρι, νομίζουσα ὅτι περισσότερα θὰ τὸν ἐβλάπτον.

Ὅταν ὁ πατὴρ του λοιπὸν τοῖ ἐπέσπερε τὸ μῆλον, ὁ Γουλιέλμος ἐνθυμήθη, ὅτι εἶχε φάγει τὸ μῆλόν του τὴν πρωτῆν ἐκείνην, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεκρίθη μὲ ἠλαρότητα, «Ἡ μήτηρ δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ φάγω περισσότερα ἀπὸ ἓν μῆλον καθε πρωτῆ.»

Ὅσα παιδιὰ ἠδύτησαν νὰ ἔχουν καλὴν μητέρα καὶ ὑπακοῦν εἰς ὅλας τὰς διαταγὰς τῆς, προφυλάττονται ἀπὸ μορίας παγίδας, εἰς τὰς ὅποιαις κίπτουσι τὰ ἀνοπότακτα παιδιὰ. «Γίνα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ γείνης μακροχρόνιος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν Κύριος ὁ Θεός σου σοι δίδει.» (Ἐξόδος κ', 14)

ΑΛΙΘΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ,

Πιστεύοιτέ με, μικροί μου φίλοι, ὅτι ἡ φιμιάτης εἶναι ἡ καλλίστη πολιτικὴ. Ὁ αἰτιμος χάνει εἰς τὸ τέλος πολὺ περισσότερον παρ' ὅ,τι κερδίζει διότι εἰρήνη ψυχῆς καὶ ἡσυχία συνειδήσεως εἶναι πολυτιμότερα παρὰ χιλιάδας καὶ μυριάδας ταλλήρων. «Κάλλιον τὸ ὀλίγον μὲ τὸν φόδον τοῦ Κυρίου, παρὰ θησαυρὸς μέγας συνοδευόμενος μὲ τρόμον.»

ΕΛΕΦΑΣ.

Ὁ Ἐλέφας εἶναι ζῷον ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν παχυδέρμων καὶ ἐν ἀπὸ τὰ μέγιστα, ἀν ὄχι τὸ μέγεθος τῶν ἐπὶ γῆς. Ἡ μορφή του, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, εἶναι χονδροειδής καὶ ἀσχημος· ἀλλ' ὅμως κατὰ τὴν νοητικότητά ὑπερβαίνει καὶ αὐτὸν τὸν κύβητα (κύβητον).

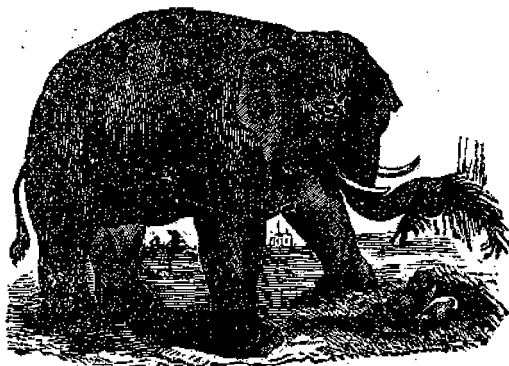
Πολλοὶ τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας ἔχουσι πιθανὸν ἀκούσει καὶ ἀναγνώσει πολλὰ ἀνέκδοτα περὶ τῆς ἐπιδοξοσύνης, τῆς πίστεως, τῆς ἐτοιμότητος καὶ τῆς μνήμης τοῦ ἐλέφαντος· ἀλλὰ τὰ ἐξῆς φαίνονται εἰς ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἀνώτερα πάντων καὶ διὰ τοῦτο ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ τὰ δημοσιοῦσωμεν διὰ τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν, ὅπου ὁ ἐλέφας εἶναι αὐτόθιον καὶ πολὺ χρήσιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον, διέρχεται διὰ τακτικῆς γυμνάσεως καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα ἀναπτύσσει, ὥστε πολλάκις φαίνεται ἐνεργῶν ὡς ὁ λογικὸς ἄνθρωπος.

Πολλοὶ ἰδεοποιεῖται ἐλεφάντων κερδιζόντων πολλὰ διδάσκοντες τοὺς ἐλέφαντας νὰ περιποιῶνται αὐτοὶ ἐκ τούτου. Οὕτω π. γ. διὰ νὰ οἰκονομήσουν τὸ ἐνοίκιον τοῦ σταύλου, ἐκλέγουσιν δένδρον βαθύσκον, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου τοποθετοῦσι τοὺς ἐλέφαντας τῶν· διὰ νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται δὲ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, τοὺς ἀλοσοδεύουσιν· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ χάνουν τὸν καιρὸν τῶν αὐτῶν βάνοντας τὰς ἀλύτους καὶ κλειδόνοντες τας, γυμνάζουν τοὺς ἐλέφαντας ὥστε νὰ κάμνωσι τὸ ἔργον τοῦτο μόνοι τῶν ὁ κύριός τῶν λοιπὸν, ὅσκις δὲν ἔχει ἐργασίαν, τοὺς φέρει ὑπὸ τὸ δένδρον, θέσει ἔμπροσθεν ἐκείνου ἀπὸ μίαν ἀλυτον μὲ τὸ κλειδίον τῆς, καθεὶς δὲ λαμβάνων μὲ τὴν προβατικὰ του τὴν ἀλυτον, τὴν δένει εἰς τοὺς πόδας του, τὴν κλειδώνει καὶ ἐγχειρίζεται τὸ κλειδίον εἰς τὸν κύριον· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ὅταν θέλῃ νὰ τοὺς λύσῃ ὁ καθεὶς κέρνει τὰ κλειδίον ἀνοίγει τὰς ἀλύτους, τὰς ἐκβάλλει ἀπὸ τοὺς πόδας του καὶ τὰς ἐγχειρίζει μετὰ τοῦ κλειδίου εἰς τὸν αὐθέντην του.

Ὁ ἐλέφας εἶναι πολυέξυδον ζῷον, διότι ἀπαιτεῖ πολλὰς ἰσχύας τροφῆς πᾶσαν ἡμέραν διὰ νὰ οἰκονομήσουν δὲ καὶ τοῦτο αἰ κύριόν τῶν τοῦ διδάσκον νὰ εὐρίσκων τὴν τροφήν τῶν μόνων τῶν. Τοὺς ὀδηγοῦν λοιπὸν πλησίον δάσους, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀφίνουσι οὗτοι δὲ εἰσέρχονται ἐντὸς, καὶ ἀπὸ φάγουσιν καὶ χορτάζουσι ἐκ τῶν τροφερῶν κλάδων, δεῖται ἀπὸ αὐτοὺς τρέφονται, συνάγην ὕμν· ἄλλοι θέλων, τοὺς δένειν διὰ τῆς προδοσιδος τῶν εἰς δεμάτια, τοὺς βίπτουν εἰς τὴν βάχιν τῶν, ἐπιστρέφουσι εἰς τὸν κύριόν τῶν καὶ ἐκφορτῶνται ὁ καθεὶς τὸ φορτίον του καὶ ἀλοσοδεύεται ὅπως περιεγράψαμεν.

Ὁ ἐλέφας καθὼς καὶ οἱ βούβαλοι ἐνοχλεῖται πολὺ ἀπὸ τὰς μυίας· διὰ νὰ ἀποφύγῃ λοιπὸν τὰ κεντήματα τῶν, λαμβάνει κλάδον δένδρου καὶ τὸν μεταχειρίζεται ὡς βικτίον διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὄχι μόνον ἀποδιώκει τὰ ἐνοχλητικὰ ταῦτα ἕντομα, ἀλλὰ καὶ ὀροσίζεται.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἐλέφαντα κρατῶντα διὰ τῆς προδοσιδος τοῦ κλάδου καὶ προφυλάττοντα δι' αὐτοῦ νήπιον κείμενον πρὸ τῶν ποδῶν του. Τὸ νήπιον τοῦτο ἀνῆκει εἰς τὸν κύριόν του· ὅστις τὸ ἔθισεν ἐκεῖ καὶ ἀνεχώρησε διατάξας τὸν ἐλέφαντα νὰ τὸ προσέχῃ! αὐτὸς δὲ ὄχι μόνον τὸ προσέχει, ἀλλὰ καὶ τὸ προφυλάττει ἀπὸ τὰ δαγκάσματα τῶν μυιῶν!

Ὁ ἐλέφας εἰς ἀγρίαν κατάστασιν εἶναι τρομερό· οὕτε αὐτὸς ὁ λέων δὲν τολμᾷ νὰ τὸν προσβάλῃ· ἐξημεροῦται ὅμως εὐκόλως καὶ τότε γίνεται εὐπαθέστερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύβητα.

Εἰς τὰς Ἰνδίας τὸν μεταχειρίζονται ὄχι μόνον ὡς φορητὸν ζῷον, ἀλλὰ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας ἐργασίας· μαθαίνει νὰ ἀνελθῇ ὕψω καὶ νὰ κωπίζῃ τοὺς κήπους, νὰ πλέκῃ ψάβια καὶ κροφίνους καὶ ἀκόμη νὰ βράπτῃ, νὰ φρουρῇ καὶ ναυαρίξῃ τὰ νήπια.

Οἱ ἀρχαῖοι μεταχειρίζοντο τὸν ἐλέφαντα καὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ τὴν σήμερον μόνον ὡς φορητὸν ζῷον εἶναι ἐν χρήσει.

Ὁ ἐλέφας ὄχι μόνον ζῷον, ἀλλὰ καὶ ἀσθενήσκον εἶναι χρήσιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἐκ τοῦ δέρματός του κατασκευάζονται ἀξιόλογα δερμάτινα σκεύη. Ἐκ τῶν τενόντων βρῦνευρα, καὶ ἐκ τῶν ὀστέων καὶ μάλιστα τῶν χαυλισκοδόντων του τὰ ὄραϊα καὶ χρησιμώτατα εἰς τὸν ἄνθρωπον κτένια.

Οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἴναι εὐγνώμονες εἰς τὸν Πλάστην τῶν διὰ τὴν προμήθειαν τοσοῦτον ὠφελίμου ζῴου.

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

Ὑπολογίζεται ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους, ὅτι τὸ φῶς

τοῦ ἡλίου εἶναι ἴσον μὲ τὸ φῶς 5,363 κηρίων περι-
τὸν ἓνα πόδα μακρὰν ἀπὸ τὸν βλέποντα τεθειμένων !
καὶ ἑκατομμυριακῆς (ἢ ἑκτομμύριον φορές) ἰσχυρό-
τερον τοῦ φωτός τῆς σελήνης ! καὶ ἡμεῖς ὁ ἡμέτερος
ἡλιος εἶναι ἀστὴρ τρίτου μεγέθους εἰς τὸν ἀστερισμὸν
τοῦ Περσείως ! « Πόσον θαυμαστά τὰ ἔργα σου Κύριε !
Πάντα μὲ σοφίαν ἔσασμι. »

Διάσημῆς τις πολιτικῆς τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Πάτρις
Ἔνρι κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς του παρε-
τήρησεν εἰς ἓνα τῶν φίλων του, ὅστις τὸν εὖρε ἀνα-
γινώσκοντα τὴν Ἀγίαν Γραφήν, « Ἴδού ἐν βιβλίον
πολυτιμώτερον παντός ἄλλου, τὸ ὅποιον ἔχει τυπωθῆ
μέχρι τοῦδε καὶ ἡμῶς ἐσαύθην τόσον ἀνόητος, ὥστε
δὲν εὗρον καιρὸν νὰ τὸ ἀναγνώσω μὲ προσοχὴν καὶ
ουαίωθην εἰμὴ τώρα... » Ὅποιά φοβερὰ ὁμολογία !

Η ΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ.

Χρόνος καλῶς δαπανώμενος καὶ γνώσεις ἀφελίμοι
ἀποκτώμενοι εἶναι συμμαχία ἰσχυροτέρα εἰς τὰς πε-
ριπετείας τοῦ κόσμου του παρὰ τὴν εὐφροσύνην, τὴν φαν-
τασίαν ἢ τὴν εὐχλωτίαν.

Ὅταν τὸ 1805 ὁ περίφημος διὰ τὴν ἀλληλοδιδασ-
κτικὴν του μέθοδον Λαγκάστερ παρουσιάσθη εἰς τὴν
βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιον τὸν Τετάρτον, ὁ εὐσεβὴς
ἐκεῖνος μονάρχης ἀκήρυξεν, ὅτι ἐπεθεύμετε πᾶν
πτωχὸν παῖδα (ὃν καθ' ὄλον τὸ κράτος

τοῦ νὰ διδάχθῃ ν' ἀναγινώσκῃ τὴν
Γραφήν ! Οὕτω λέγουσι καὶ οὕτω πράττουσιν
οἱ εὐσεβεῖς βασιλεῖς καὶ κυβερνηταί.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΥΝΕΣ.

Εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνομαζόμενος Λέων εἶναι φρόνιμος,
ὁ ἄλλος καλούμενος Λύκος εἶναι κακός.

Ὁ Λύκος δοσικίς ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων,
μαλῶναι μὲ ἄλλους σκύλους καὶ ἐπιστρέφει πληγω-
μένος ὁ Λέων ἀπ' ἐναντίας οὐδέποτε μάχεται.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Λέων ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς περι-
πατοῦν μετὰ τοῦ Λύκου, ὅστις κατὰ τὴν συνήθειάν του,
ἐμπλέχθη εἰς μαλώματα καὶ μάχας καὶ οὕτως ἐπέ-
στρεψε καταλερωμένος καὶ πληγωμένος εἰς τὸ ἐσθίον
καὶ τὴν οὐράν! Ἐνθα ὁ Λέων ἐπανῆλθεν ἡσυχῆ καὶ
καθαρός.

Δὲν εἶναι ἀρὰ γε μερικαὶ ἀπὸ τοὺς μικροῦς μας ἀνα-
γνώσταις, οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουσι τὸν λύκον ;

Η ΑΡΑΧΝΗ.

« Εἶδον προχθές ἀράχνην τινὰ, συλλαβοῦσαν εἰς
τὰ δάκτυλα αὐτῆς μίαν. » ἔλεγεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν
Κωστῆν ἡμέραν τινὰ.

« Καὶ τί τὴν ἔλαβεν ; » ἠρώτησεν ὁ Κωστῆς.

« Συμπεραίνω, ὅτι τὴν ἐφόρεσε, διότι τὴν ἤκουσα
νὰ περογίλῃ ἐπὶ μίαν σιγμὴν καὶ ἔπειτα ἡ ἀράχνη
τὴν περιετόλιξε μὲ τὸ νῆμά της καὶ τὴν ἔσπειρεν εἰς
τὴν τρύπαν τῆς διὰ νὰ τὴν φάγῃ. »

« Καὶ διατί δὲν ἐφόρεσε αὐτὴν ἀράχνην ; » ἠρώ-
τησεν ἐκ νέου ὁ Κωστῆς.

« Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Παύλος. » τοῦτο ᾔθελεν εἰσθα
σ κ λ η ρ ὶ τ η ς. Σφάζομεν ἡμεῖς τοὺς βίους, τὰ πρό-
βητα καὶ τὰς ὀρνίθια πρὸς τροφήν, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν
τὸ δικαίωμα νὰ φονεύωμεν τὰς ἀράχνας, διότι φονεύ-
ουσι τὰς μύιας, ἐπειδὴ τὰς φονεύουσι πρὸς τὴν αὐτὴν
οκοπὴν.

ΑΡΪΙΑ.

Δύναται ὁ γεωργὸς νὰ θερίσῃ χωρὶς νὰ σπείρῃ καὶ
καλλιεργήσῃ τὴν γῆν ;

— Ὅχι.

Δύναται ὁ μυλωνᾶς νὰ ἔχῃ ἄλευρον χωρὶς ν' ἀλέ-
σῃ σίτον ;

— Ὅχι.

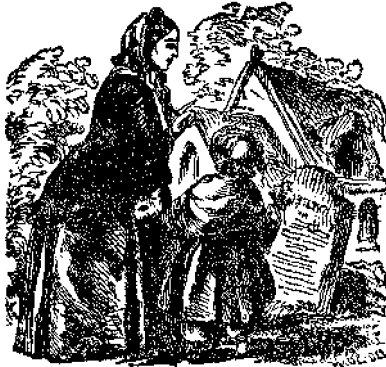
Δύναται ὁ ἀρτοποιὸς νὰ ἔχῃ ἄρτον χωρὶς νὰ ζυμώσῃ ;

— Ὅχι.

Λαλοῦν δὲ νὰ ζήσῃ τις μὲ ἀνεῖν εἰς τὸν κόσμον
πρέπει νὰ ἦναι φιλεργός καὶ νὰ κηπιάζῃ ἄλλως εἶναι
περὶφρονητός ὡς κατώτερος καὶ αὐτῶν τῶν ζώων.
(Παροιμ. ε'. θ.)

Ὁ ὑποκόμης Καρτερέτος, ὁ κυβερνήτης τῆς Ἰρλανδίας κατὰ τὸ 1724 ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ἐκ στήθους ἅπασαν τὴν Νέαν Διαθήκην ἀπὸ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τοῦ Ματθαίου μέχρι τοῦ ἐσχάτου τῆς Ἀποκαλύψεως!

Πόσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστῃς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» ἔχουσι τὸ Ἐδαγγέλιον καὶ ἀναγινώσκουσιν αὐτὸ τακτικῶς καὶ ἀποστηθίζουσι τὰς διδασκαλίας του;

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΑΓΑΠΗΣ.

«ὦ, πόσον, ἀγαπῶ τὸν Θεόν!» ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ Ἑλένη ὅτε ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐδίδασκε τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντά της.

— «Πιστὸν νὰ νομίζῃς ὅτι Τὸν ἀγαπᾷς, ἀκριθὴ μου κήρη,» ἀπήντησεν ἡ μήτηρ.

— «Ἄλλ' ἤξεύρω — εἶμαι βεβαία ὅτι Τὸν ἀγαπῶ» ἐπανέλαθεν ἡ Ἑλένη.

— «ὑπόθεσες,» — προσέθηκεν ἡ μήτηρ, — «ὅτι λέγεις, ἐγὼ μήτέρ μου σὲ ἀγαπῶ, ἐάν ὁμοῦς δὲν ὑπακούῃς εἰς ὅ,τι σὲ προστάζω, δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς;»

— Ὅχι.

Λοιπὸν ἐκεῖνος μόνον δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, ὅστις κἀμὲν τὰ προστάγματά του* «Ἐάν μὲ ἀγαπᾷτε τὰς ἐντολάς μου φυλάξετε.» (Ἰω. ιδ', 15.)

«Αὐτὴ ἡ ἀπειθεῖα εἶναι καθὼς τὸ ἁμάρτημα τῆς μαγείας* καὶ τὸ πείσμα καθὼς ἡ ἀτίθεια καὶ ἡ εἰδωλολατρεία.» (Α'. Σαμ. εἰ. 23.)

ΑΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

«Πρὸς τίνα σκοπὸν, νομίζεις, — Ἰωάννη, — εἶ χρησιμεύει τὸ ὠρολόγιον τοῦτο,» — ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ πατήρ του.

«Διὰ νὰ δεικνύῃ τὰς ὥρας,» ἀπήντησεν αὐτός.

Ἄλλ' ὑπόθεσες, ὅτι ὄχι μόνον δὲν δεικνύει τὰς ὥρας ἀλλ' οὐδὲ δύναται νὰ ἐπιδιορθωθῇ.»

«Τότε εἶναι ἄχρηστον.»

«Καλῶς. Ποία ἢ χρῆσις τοῦ μολοβδοκονδύλου τούτου;» ἠρώτησε πάλιν ὁ πατήρ του.

«Νὰ γράφῃ.» ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης.

«ὑπόθεσες ὅτι ὁ μολοβδὸς κτεσεγράφῃ καὶ τὸ κονδύλιον δὲν γράφει πλέον;

«Τότε καὶ αὐτὸ εἶναι ἄχρηστον.»

Μετὰ ταῦτα δὲ λαθὼν μαχαίριον ἠρώτησε τὸν Ἰωάννην περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ.

«Νὰ κόπῃ,» ἀπήντησεν αὐτός.

Ἄλλ' ὑπόθεσες ὅτι ἡ λαβὴ ἐσυντρίβη καὶ τὸ μαχαίριον δὲν κόπῃ πλέον;

«Τότε καὶ αὐτὸ εἶναι ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἄχρηστον.»

«Λοιπὸν, οὐ λέγεις, ὅτι εἴταν τὸ ὠρολόγιον δὲν δεικνύῃ τὰς ὥρας, τὸ κονδύλιον δὲν γράφῃ καὶ τὸ μαχαίριον δὲν κόπῃ εἶναι ἄχρηστα, καὶ λέγεις καλῶς. Εἰπέ μοι, τώρα Ἰωάννη, τί νομίζεις περὶ ἐκείνων τῶν παιδίων, ἅτινα δὲν ἐκτελοῦσι τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπέλασε καὶ διατηρεῖ αὐτά; Ἐκείνοι, τὰ ὅποια οὐτε τὸν Θεὸν ἀγαποῦν, οὐτε τὸν ἄνθρωπον τιμῶσιν.»

«Εἶναι ἄχρηστοι ἄνθρωποι.»

Ἐνθουμῶ λοιπὸν τέκνον μου τὴν ἄκαρπον σουχὴν, (Λουκ. ιγ'. 7).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων θέλει ἐξακολοθηθεῖ νὰ ἐκδίδεται καὶ κατὰ τὸ ἐπὶ ἔτος ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐτελεῖ συνδρομῇ τῶν 30 λεπτῶν κατ' ἔτος.

Ἡ εὐμενὴς ὑποδοχὴ, ἧς ἔτυχε ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁ μικρὸς οὗτος φίλος τῶν παιδίων, μᾶς δεῖδει τὸ ἐνδοξίμον νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι πληροὶ μίαν τῶν σπουδαίων ἀναγκῶν τῆς νεολαίας μας, καὶ διὰ τοῦτο προτιθέμεθα νὰ μὴ φοιθῶμεν οὐδενὸς κόπου πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῇ μικροὶ συνδρομηταὶ μας νὰ μᾶς πέμψωσι τὴν συνδρομὴν των τρεῖς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, ὅπως ἐδοκίμησῃ ἡ διεύθυνσις εἰς τὴν διάταξιν καὶ ἐκτύπωσιν τῶν καταλόγων.

Οὐδὲν φόλλον θὰ σταλῇ εἰς τοὺς μὴ φροντίσαντας νὰ στείλωσιν ἐγκαίρως τὸς συνδρομαῖς των.

— Εἰδοποιεῖνται οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐν γένει τὸ κοινὸν, ὅτι ἐπιθυμοῦντες νὰ καταστήσωμεν μεγαλειτέρην τὴν κυκλοφορίαν αὐτοῦ καὶ οὕτω νὰ θέσωμεν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ὅσων οἴον τε περιουσιωτέρων, καταδιβάζομεν τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν του, εἰς μὲν τὸ ἐξωτερικὸν ἀπὸ 12 εἰς 6 δραχμάς· εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπὸ 18 εἰς 10.

Ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα καὶ ἐτησία.